

МОЄ МИЛЕ СЕЛО

Присвячується рідній оселі, де я народився
Хотин - моє миле і рідне село.
Воно в мою душу назавжди ввійшло.
Тут юність на ноги помітно звелась
І звідси раненько у світ подалась.
І батьківська рідна і мила хатина -
Близька і для дочки, близька і для сина.
Яскраво ця близькість помітна в селі,
Де змалку привчають кохатись в землі:
Город доглядати, худобу пасти,
Плекати врожай, різну ношу нести.
Як тільки ступив я тоді в другий клас,
Корівку і вівці у полі вже пас.
А згодом в 12-13 років
Коней запрягав, орати я вмів.
Війна опалила юнацькі роки.
Село запалили фашистські кати.
І наша домівка із димом пішла -
Це рана кривава й безмірно важка.
Убогі і голі, без хліба і хати,
Селяни зуміли це горе здолати.
Село відродилось і кращати стало,
Хоч поту і праці пролилось чимало.
Трудились великі, трудились й малі.
І є у цій праці краплини мої.
Не житель я нині Хотиня-села,
Так склалася доля сімейна моя.
Хотин мені близький і рідний завжди.
Я ніби й сьогодні прямую туди.
Стежини всі бачу - як вчора їх знав,
І школу, де літери перші вивчав.
А поряд узлісся прилеглих лісів,
Чарівну природу малюють без слів.
Знайомі обличчя і рідні мої,
Уклін Вам низенький - чолом до землі.